

*Jakmile si ďábel uvědomí, že má srdce,
začíná jít do tuhého...*

VE JMÉNU POMSTY

Série Démoni z Los Angeles
KNIHA TŘETÍ

KINGA LITKOWIEC

**VE JMÉNU
POMSTY**

W IMIĘ ZEMSTY

Copyright © 2021 by Kinga Litkowiec
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Andrea Kristeková, 2022

Cover © Daniel Pocar, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3053-7 (pdf)

VE JMÉNU POMSTY

KINGA LITKOWIEC

Série Démoni z Los Angeles

KNIHA TŘETÍ

1. JESSICA

Začínám se Liama bát, tedy spíš jeho úmyslů. Po všem, co nás potkalo, se jeho postoj vůči mně ohromně změnil. Necouvl od toho, co slíbil. Stále čeká, že vyberu místo, kde se vezmeme. Slíbila jsem mu, že se rozhodnu o Vánocích. Ty jsou už za několik dní, a já jsem pořád nedošla k žádnému závěru.

Momentálně na to nemůžu ani pomyslet, protože můj snoubenec se mi rozhodl ukázat, jak vypadají opravdové Vánoce, i když si to sám už ani nepamatuje. Tara mu s tím pomáhá, ve snaze vynahradit mu všechny ty ztracené roky. Připadám si trochu divně. Jako by mi něco vzali. Musím si s Liamem promluvit. Drží mě dál od všeho, k čemu mě dřív zval. Nechci to téma otevírat teď, protože vím, že to nebude milý rozhovor. Ale potřebuju udělat něco, aby se přestal bát, že mi někdo ublíží. Díky tomu, co jsme spolu zažili, netoužím po normálním životě. Oba jsme dobře věděli, že jsem jiná a že jsem se tady našla.

„Jess!“ volá Liam, který právě vchází ověšený nákupními taškami. „Pomoz mi, nejlíp rovnou vytáhni pistoli z mého šuplíku a zastřel mě, kurva.“

Běžím k němu a hlasitě se směju. Tohle se neděje běžně, ale v tu chvíli se bavím jen já. Beru mu z rukou několik tašek, a když vidím jeho výraz, znovu vybuchnu smíchy.

„Co v tom je? Vykradli jste nákupní centrum?“

„Máma trvala na tom, že by měl každý z mých lidí dostat dárek. Umíš si to představit? Vraha, jak otvírá krabici a najde v ní svetr se zkurveným sobem?“ vrčí, je vážně naštvaný.

I když bych chtěla svoje pobavení skrýt, nejsem toho schopná.

„Promluvím s ní. Vysvětlím jí, že chlapům udělá větší radost nové pouzdro na zbraň nebo nějaký nůž.“

Pokrčím rameny a nahlédnu do jedné z tašek. Liam bohužel nepřeháněl. „Anebo prostě řeknu, že dárky nejsou dobrý nápad,“ dodávám trochu rozpačitě, když vidím obsah igelitek.

„Udělej to, prosím, jinak přísahám, že se strelím do hlavy,“ dodává pořád rozčileně. „Doufám, že jí dojde, že chlapi dárky nepotřebují. To je kurevsky špatnej nápad, Jess. To přece víš.“

Políbím ho a jemu se na tváři konečně objeví jemný úsměv.

Uklidí všechny nákupy a vyjde z obýváku, nechá mě s tím... problémem samotnou. Ani nechci zjišťovat, co je uvnitř. Myslím, že kdybych se na to všechno podívala, měla bych stejnou náladu jako můj snoubenec. Ale nemůžu se jeho matce divit. Chce, aby ty svátky byly výjimečné. Potíž je v tom, že si odmítá přiznat, čím se její syn živí. Jako by věděla jen o těch legálních obchodech a neměla ponětí, že Liam má druhou, temnou stránku.

Mám v úmyslu všechno to tady nechat a jít, ale Tara ke mně běží s širokým úsměvem na rtech. Snad ještě nikdy nevypadala tak šťastně. Ne od doby, co ji znám.

„Doufala jsem, že tě tu najdu! Pomůžeš mi to všechno vybalit? Nevím, jestli toho není málo. Liam netuší, kolik u něj pracuje lidí,“ říká nevěřičně.

Sakra, já ho zabiju. Jak jí teď mám říct, že to byl špatný nápad? Proč to Liam neudělal, už když mu o svém plánu pověděla? Ten člověk se občas chová jako dítě, zvláště v takových situacích. Chlap, co zabíjí bez mrknutí oka, se bojí konfrontace s vlastní matkou.

Zní to paradoxně, ale je to pravda.

„Poslyš, myslím, že to není dobrý nápad.“

Vrhne na mě zkoumavý pohled a já cítím, že za chvíli začnu koktat.

„Liamovi zaměstnanci jsou z velké části zabijáci. Tvůj nápad je poněkud...“ odmlčím se, abych našla odpovídající slovo, ale nic mě nenapadá, „... nevhodný,“ vypálím bez přemýšlení.

„Jsem tak hloupá,“ mumlá si podnosem.

„Nejseš! Myslela jsi to dobře a Liam ti měl říct rovnou, že by to nevzali...“

První Vánoce v mém životě začínají teda zatraceně úžasně.

„To je v pořádku. Ty věci vrátím,“ usměje se Tara smutně. „Jak tak nad tím teď přemýšlím, dochází mi, že to byl vážně hloupý nápad,“ dodá chladně.

Přistoupím k ní a pohladím ji po rameni.

„Zařídím to,“ ujistím ji. „Odpočiň si.“

O'Direova máma u nás má zůstat do Nového roku. Na rozdíl od Valerie jí zabíjení okolo nevadí. Předstírá, že tam nejsou. Bojí se pocitů svého syna. Je to jak čekat na výbuch bomby. Buď k tomu dojde, nebo se ukáže, že je rozbuška nefunkční. Vyhýbají se vážným tématům. Možná si s ním Tara o tom, co se stalo, chce promluvit, ale Liam je na návraty do minulosti alergický. Hádám, že proto neprotestoval

proti nákupům. Přišlo mu to vhod, nemusel se bát, že Tara začne mluvit.

Nakonec to nevydržím a rozhodnu se, že si se svým snoubencem promluším. Tohle musí skončit. Přijdu k jeho kanceláři, dvakrát zaklepu, a když zaslechnu jeho hlas, vtrhnu dovnitř jako uragán. V místnosti je taky Morris. Oba muži vypadají velmi napjatě. Při pohledu na ně hned zapomenu, proč jsem přišla.

„Něco se stalo?“ ptám se znepokojeně.

„Morris zjistil, čím se teď zabývá Joaquin.“

Při vyslovení toho jména ztuhnu. Po všem, k čemu došlo, se z Joaquina stalo tabu. Cítila jsem, že na něj Liam nezapomněl, ale nečekala jsem, že se rozhodne zjistit, co dělá. Na druhou stranu se to dalo očekávat. Přece jen je to jeden z nejlepších zabijáků na světě. Není divu, že ho O'Dire chce mít pod dohledem a něco se o něm dozvědět.

„Má v úmyslu zabít Paola van Cellucioh,“ informuje mě Morris.

Nikdy jsem o někom takovém neslyšela, a tak čekám, až mi poví, o koho jde.

„To je chlap, co zabil Joaquinovu matku.“

S obtížemi polknu. Netušila jsem, že se mu stalo něco takového.

„Tak potom nerozumím tomu, proč se takhle tváříte. Na tom, že se chce pomstít, není nic divného.“

„Malá, Celluci je narkobaron,“ začíná vysvětlovat Liam. „Je namočený jak do obchodu s lidmi, tak se zbraněmi. Za pomoci jednoho z nejbrutálnějších kartelů, o kterých jsem slyšel, otrásá celým Mexikem. Věř mi, že já jsem oproti němu svatoušek.“

„Má lidi po celé zemi. V ochrance tisíce vojáků,“ pokračuje Morris. „A Joaquin je sám. Jeho touha po pomstě by mohla způsobit, že budeme mít za zadkem bandu Mexičanů.“

„Jak to?“ ptám se zmateně.

„Ferro pracoval pro mě. Není vyloučené, že budou jeho útok považovat za moji práci,“ řekne Liam vážně. „Mohli by si myslet, že jsem mu pomáhal.“ Obrátí se k Morrisovi a ztěžka vydechne. „Aspoň už víme, co dělal, když tu nebyl. Jaké dohody uzavřel s Cavacem a podobnými hajzly.“

„A co teď?“ nadhodím, když oba mlčí.

„Nic. Do Mexika ho hledat nepoletím. Musíme sledovat každý jeho pohyb.“

„Takže budeme prostě jen čekat?“

„Ano. Mám v Mexiku pár lidí, budou mě informovat, když se něco dozví. Nevím, jaký má plán. Na jeho místě bych se chtěl přesvědčit, že mi nic nebude stát v cestě.“

„Víš, jak ho zabít, a udělá to za cenu vlastního života,“ dodává Morris.

„Myslím, že nechce zemřít. Chce si užívat života bez té tíhy, co tak dlouho vlekl,“ komentuju to zamyšleně. „Taky bych to tak udělala.“

„Možná máš pravdu, malá.“

Nevím, jestli se za jejich kamennými obličejí skrývají emoce, které já v sobě potlačit nedokážu. Koneckonců nemůžu nic dělat, můžu čekat s nimi a doufat, že mi Liam řekne všechno, co zjistí. Z nějakého důvodu mi záleží na tom, aby se Joaquin pomstil a neumřel.

2. JOAQUIN

Já tu zemi nenávidím. Nejrádši bych se sem nikdy nevracel. Ale je to moc vážné na to, abych zapomněl na plán, na který jsem se chystal většinu svého života. Udělám všechno, aby se to povedlo.

Sháněl jsem o Cellucim informace tolik let, že mám pocit, jako bych odtamtud nikdy neodjel. Zním každé místo, kde byl. Každý bordel, bar, úkryty jeho lidí. Plán jeho nemovitosti jsem viděl tolikrát, že bych tam mohl chodit se zavřenýma očima a trefil bych do každé místnosti, do které bych chtěl vejít. Víím o každé jeho plánované akci a každém výjezdu.

Je toho tolik, a přitom stále moc málo na to, abych mohl rychle skončit a vrátit se do Los Angeles. Ale jedna část mého plánu ještě není dopracovaná. Musím toho kre-téna najít. Díky spolupráci s Cavacem přinejmenším víím, koho mám hledat.

Emiliano Albala, tady přezdíváný Štír, je člen kartelu La Cruz Sangrienta, který řadí v severní části Mexika. To on mi může pomoci dostat se k Cellucimu blíž, když to dobře rozehraju. Dneska má Albala zavítat do klubu Bien, který leží na okraji Tapachuli.

Hodinu před půlnocí se tam objevím, v jedné dlani držím peníze a ve druhé nůž. Půjdu ke dveřím, před kterými stojí skupina potetovaných mužů. Když mě spatří, jejich siluety se napřímí, jsou připraveni k boji. Zastavím se metr před nimi a myslím na to, že musím skrýt svůj americký přízvuk. Na taková místa můžou Američani jen se speciálním povolením.

„Co chceš?“ zavrčí na mě jeden z nich a odhodí nedopalek cigarety vedle mých bot. Vytahuju svazek bankovek a zvedám ho do výše hlavy. Všichni na mě koukají s očekáváním, v očích jim jde vidět chuť zabít. Poznám to, protože sám takhle často koukám.

„Musím mluvit se Štírem,“ nadhodím jakoby nic.

„Kdo jsi?“

„Někdo, kdo má třicet tisíc peso a chce vejít dovnitř,“ odpovídám vážně a čekám na jejich pohyb. Jsem připravený k boji, ale to by mě stálo čas, který teď potřebuju.

Plešatý podnapilý chlap pokývá hlavou směrem ke dveřím. Jde k nim a já se vydám za ním. Peníze podám chlapovi, který ke mně stojí nejbliž, a pak vejdu dovnitř.

Vedou mě po schodech nahoru, kde potkávám různé lidi, kteří se neliší od těch, co stáli venku. V potměšilém rohu stojí tři muži, mezi kterými poznávám Albalu. Gorila, která mě sem přivedla, s ním prohodí několik slov. Oba ze mě nespouštějí oči, ostatně jako všichni tady. Vidím na Štírovi, že mě poznává nebo přinejmenším odhaduje, kdo jsem. To je dobře, o tohle mi vlastně šlo. Jestli se roznese, že jsem se tady objevil, během pěti minut sem dorazí lidi s nabitými zbraněmi a jediným cílem - zabít mě. Jestli se rozhodne se mnou mluvit, můžu si odškrtnout další položku na seznamu.

„Jsi ten poslední člověk, kterého bych čekal v Mexiku, natož tady. Co tě sem přivádí?“ Štír mi gestem nabídne místo naproti sobě.

Sedám si, ale nezapomínám na to, že musím mít oči všude.

„Obchody,“ prohodím krátce.

Albala se ušklíbne, vypadá, že ho to zajímá.

„Poslouchám.“

„Potřebuju se dostat na dražbu do Saltilla,“ říkám pevným hlasem.

Emiliano se na mě podívá jak na šílence. Jako by čekal, že mu řeknu, že si dělám srandu. Když si uvědomí, že to nebyl vtip, zvažní.

„Měli bychom si promluvit někde v ústraní,“ prohlásí zamyšleně.

Vstaneme a vydáme se do zadní části klubu. Několik lidí tam balíčkuje fet. Když nás uvidí, odejdou. Stojíme se Štírem naproti sobě a dlouho je jen ticho. Nakonec promluví.

„Nejsem idiot. Víím, z jakého důvodu se na tu aukci chceš dostat a proč jsi s tím přišel za mnou. Ani náhodou. Nevím, co jsi o mně slyšel, ale nejsem sebevrah. Když ti pomůžu, zabijou mě takovým způsobem, o kterém bys nechtěl ani slyšet. Hned jak jsem tě poznal, měl jsem vyhlásit, že jsi tady,“ říká nervózně.

La Cruz Sangrienta spolupracuje s Cellucim. Myslím, že jejich obchody jsou hodně propojené. Jediná osoba, která je schopna mi pomoci, teď stojí přede mnou.

„Neplánuju atentát,“ ušklíbnu se. „Chci tam jen zajít a zúčastnit se...“

„Počkej!“ přeruší mě. „Víš, kdo bude hlavní atrakce?“ Dívá se na mě přimhouřenýma očima.

Přikývnu.

„On tě pozná.“

„Kdyby mě poznal, znamenalo by to, že má svědomí,“ říkám klidně.

Nastane ticho, které mi vůbec nevádí. Jestli Štír mlčí, tak proto, že přemýšlí o možnosti, že by mě tam vzal.

Dostat se tam bez pomoci bude hodně těžké, spíš to bude hraničit se zázrakem. Vejít na teritorium kartelu bez jejich povolení, to není jen jistý ortel smrti. Jsou známí tím, že jejich oběti umírají v bolestech. Způsoby jejich mučení jsou příliš brutální dokonce i na mě.

Vím, že to, na co jsem si zvykl v Los Angeles, je nic v porovnání s tím, co se děje tady.

„Co z toho budu mít?“ Albala se ušklíbne a zkrří ruce na prsou. „Předpokládám, že ses pořádně připravil.“

„Slyšel jsi o VHI?“

„Zajímám se o narkotika, co si pamatuju. Jasně, že jsem slyšel. Málokdy se Američanům něco povede, ale tentokrát udělali dojem i na mě.“

„Deset tisíc dávek,“ říkám stručně.

„Dvacet.“

Na souhlas kývnu hlavou. Ty pilulky jsem vzal s sebou. Drogy bývají často cennějším platidlem než peníze. Zvláště ty, které se nedají nikde sehnat. VHI vytvořil Zack Shelby, jeden z O'Direových lidí. Droga dostupná jen ve Státech a známá po celém světě ne bezdůvodně. Zrelaxuje a dodá energii, ale nevyvolá halucinace ani nezbavuje schopnosti racionálně přemýšlet. Člověk je po jedné tabletce povzbuzený víc než dvanáct hodin a mozek mu pracuje na nejvyšší obrátce. Stojí balík, ale zájemci jsou vždycky.

Když se Štírem domluvíme podrobnosti, vracím se do hotelu v centru Tapachuli. V pokoji si svleču sako a hodím ho na opěradlo křesla. Z pouzdra vyndám pistoli, položím ji na skříňku vedle postele a padám na postel. Až to všechno skončí, začnu v Los Angeles nový život.

Nemám v úmyslu se O'Direovi plést do cesty, protože to by mohlo znamenat problémy. Naše spolupráce skončila

dnem, kdy se nám povedlo zachránit Jessicu. Jenom na tom mi záleželo. Od začátku. Ode dne, kdy jsem ji potkal. Chtěl jsem, aby byla volná a v bezpečí. Možná to vypadá, že jsem zamilovaný, ale tahle představa je na hony vzdálená realitě. Ona je stejná jako já. Otec jí ublížil, připravil ji o dětství i normální život. Je odsouzená k věčné nejistotě. Náš osud nikdy neležel v našich rukách. I když máme možnost volby, nic to nezmění. Ona to nechápe. A možná jí to nikdy nedojde. Nehledě na to, jestli bude s O'Direm, nebo od něj odejde, nikdy nebude schopná řídit svůj život.

Kvůli němu, kvůli tomu, co jí udělal otec, kvůli matce, která se prostě vypařila. Ani jeden z nás nikdy nezakusí, co to znamená možnost volby. Jsem nájemný vrah kvůli svému otci, protože to byl zkurvysyn, pro kterého rodina nic neznamenal. Utekl jsem a chtěl žít normálně, ale nešlo to. Touha po krvi byla moc silná. Teď, o dvanáct let později, jsem známý jako Kat z Los Angeles - jeden z nejlepších zabijáků. Nikdy jsem nezapomněl na to, že mým nejdůležitějším úkolem je zabít toho, kdo mi vzal matku. Nastal čas vyrovnávání účtů.

3. ELENA

Z těch zvuků se mi dělá špatně. Z pronikavého křiku a breku chudáka, který si takové utrpení určitě nezaslouží. Zakrývám si uši, ale nepomáhá to. Pořád ho slyším. Pevně sevřu víčka a snažím se vypnout. Nemyslet na to, co ten člověk prožívá. Nepředstavovat si to. Ale nejde to, stále ho slyším a všechno si představuju.

Vyjdu ven, protože stejně nemůžu usnout. Dívám se na oblohu, za chvíli vyjde slunce. Vtom přestanou, křik utichne. Nechají ho tady celý den a večer se vrátí, aby všechno začalo nanovo.

Nesnáším, když lidi z La Cruz Sangrienta spolupracují s mým otcem. To se tady rozpoutává peklo. Platí jim kupu peněz, aby zařídili jeho záležitosti ve svém vlastním stylu. Sám se toho všeho taky účastní a přináší mu to zvrácené uspokojení. Můj otec je zrůda, která nic necítí.

Vím, že tady nemám co dělat.

Je to hra se smrtí, protože tady nejsem nikým. Vrátím se do domu dřív, než si mě někdo všimne. Napadá mě, že už skončili. Možná ten chudák ztratil vědomí nebo umřel? Nastalo děsivé ticho. Zavírám za sebou dveře a vyjdu. Když

se moje noha dotkne koberce v obývacím pokoji, dolehne k mým uším zvuk odjišťované zbraně.

Prudce otáčím hlavu. Před sebou mám hlaveň namířenou přímo na čelo. S námahou polknu a přesunu pohled z pistole na jejího majitele. Trhnu sebou, když spatřím samotného Diega Gameze, patrona kartelu a největší bestii, která chodí po téhle zemi.

„Neměla bys tudy chodit,“ říká pomalu a každá vyslovená slabika zní jako výhrůžka.

„Omlouvám se,“ mračím se a bezděky se přikrčím.

„Jdeme.“ Máchne zbraní směrem ke schodům.

O krok couvnu a odvracím se od něj. Kolena se mi třesou, mám potíže udržet se na nohou. Snažím se uklidnit, ale on mi přiloží hlaveň k hlavě takovou silou, že málem letím dopředu. Vztekle zavrčí a strčí do mě ještě silněji. Vzpamatuju se. Stoupám po schodech a pevně se držím zábradlí. Když jsem nahoře, chytne mě za ruku a táhne mě k ložnici. Otevře dveře a vejde se mnou dovnitř. Hodí mě na postel. Dopadnu na břicho, a když se otočím na záda, stojí nade mnou.

„Zasloužíš si trest,“ syčí a přibližuje svůj obličej k mé tváři. „Víš, co děláme s lidma, kteří nedodržují zásady?“

Ve vteřině mi sevře rukou krk. O pár chvil později se mi zatmí před očima. Chytám ho za zápěstí a snažím se z toho smrtelného stisku uvolnit, ale marně. Zachrání mě křik ze skladů, kde má otec pašované zbraně a drogy. Gamez mě pustí a seskočí z postele.

„Ještě jsem s tebou neskončil,“ hrozí mi prstem a mizí za dveřmi.

Nemůžu tu zůstat. Víím, že se vrátí, možná už dnes. Otec nic neudělá. Ne protože by nemohl. Jsem pro něj nikdo.

Vběhnu do šatny, odkud si vezmu malou tašku. Musím utéct. Balím si nejdůležitější věci. Pár kousků oblečení

a trochu hotovosti, kterou jsem ukradla otci, když mi došlo, že se můžu spolehnout jen na sebe. Uvědomuju si, že musím odjet z Mexika. Opustit jen Saltillo by nepomohlo, našli by mě. Neodpouští, nikomu neodpouští. Za porušení zásad bych přišla o život.

Stojím u okna a sleduju, co se děje venku. Polovinu nádvoří zabírá řada černých aut. To je pro mě dobré znamení. Něco řeší a já díky tomu budu mít větší šance. Zajímalo by mě, jestli ten chudák umřel. To by vysvětlovalo všechna ta auta. La Cruz Sangrienta skončili s prací a chystají se domů. Když nasedají do vozů, jsem si stále jistější, že se nemýlím.

Zdá se, že krom pár lidí z ochranky tu nikdo není. Lepší příležitost nebude. Bez problémů projdu domem a pak přejdu přes nádvoří, jako by o nic nešlo. Už se otáčím k bráně, když tu k mým uším dolehne znepokojivý hluk. Zastavím se. Víím, že bych to neměla dělat, ale nemůžu jen tak odejít, když mi něco říká, že ten člověk žije. Ujistím se, že není nikdo poblíž, přijdu ke dřevěným dveřím a opatrně je otvírám. Překvapí mě, že nejsou zamknuté, ale neztrácím čas přemýšlením. Vejdu dovnitř, všude je tma. Dlaní nahmatám vypínač, zhluboka se nadechnu a rozsvítím. Nikdy dřív jsem tu nebyla. Je to vězení a mučírna, které zřídili členové kartelu s mým otcem. Na ty nástroje se raději nekoukám, protože už za pár sekund mám chuť odtud s křikem utéct.

Slyším skučení plné bolesti, zdá se, že prosí o smrt. Přichází zpoza jednoho ze sloupů. Jdu tím směrem a snažím se, aby mě neochromil strach. Nejdřív vidím nahé mužovy nohy s řeznými rány do kříže, z kterých vytéká krev. Stisknu zuby a udělám další krok, až ho konečně vidím celého. Je přivázaný k židli, přes oči má pásku. Tělo má zakrvácené. Vypadá to, že některé rány už se hojí a jiné jsou

čerstvé, způsobené v noci. Muž se strachy třese, snaží se něco říct, ale ústa má ucpaná hadrem.

„Neboj se, nic ti neudělám,“ zašeptám k němu a pak mu stáhnu pásku z očí. „Dokážeš chodit?“

Zakroucí hlavou a podívá se na svoje nohy. Automaticky udělám totéž, ale rychle se pohledem vrátím k jeho obličejí. Vytáhnu mu roubík z úst, a až teď si všimnu, že mu vyrvali všechny zuby. Zatracené bestie.

„Nezvládnou tě odsud dostat, aniž by si nás někdo všiml,“ říkám smutně.

Nejsem schopná tady toho člověka nechat napospas jisté smrti. Víím, že bych měla, ale musím se alespoň pokusit ho zachránit. Rozhlížím se po místnosti a hledám, co by nám mohlo pomoci.

„Ty jsi jeho dcera?“ zašeptá s obtížemi muž.

Pokývám hlavou.

„To ty musíš utéct. On...“ Zhluboka se nadechne. „On tě nezabije jen tak. Popraví tě.“

Zamrazí mě v zádech. Víím, že je to pravda. Popraví mě.

„Nejsou tady. Někam odjeli, nechali tu jen pár strážných. Až se vrátí, už tady nebudu,“ ujišťuju ho, ačkoli tomu sama přestávám věřit.

Znovu prohledávám místnost a snažím se najít nějaké řešení. Vlastními silami toho muže odvést nezvládnou. Měří skoro dva metry a váží určitě devadesát kilo, což je tak o čtyřicet víc, než mám já.

Musím něco vymyslet. Jenže co?

Zaslechnu zvuk motorů a ztuhnu. Vrátili se rychle. To je divné, vždyť odjeli teprve před chvílí.

„Teď jsme mrtví oba,“ říká muž nešťastně.

V rychlosti mu vrátím hadr do pusy a zakryju mu oči. Když si nevšimnou, že jsem tu byla, bude to v pohodě. Ještě se mi povede utéct. Mužské hlasy jsou pořád výraznější

a určitě jdou sem. Běžím na konec chodby a vmáčknu se pod kancelářský stůl, který je zakrytý stolkem s náradím.

Když slyším zvuk otevírajících se dveří, zavírám oči.

„Proč je rozsvícené světlo?!“ křičí můj otec.

„Někdo tady, kurva, byl!“ vrčí v odpověď Gamez. „Kdo tu byl?“ ptá se za chvíli – určitě toho muže, kterého tu drží. „Kdo tu, kurva, byl?!“

Úder. Za chvíli další. A další. Ten zvuk se nedá s ničím splést.

„Holka... utekla,“ koktá muž.

Chvíli panuje ticho, které přerušují jen zvuky kroků. Někdy ke mně doléhají zblízka, ale vypadá to, že se rychle vzdalují. Nikdo nic neříká, takže to znamená, že jim to došlo.

Oni vědí, že jsem to já. Vědí, že tu jsem. V jiném případě by někomu přikázali, aby mě našel. I když možná to udělali beze slov a teď čekají, až mě někdo přivede?

„Eleno... udělala jsi velkou chybu,“ říká pomalu Gamez. „Víme, že tu jsi. Vylez.“

Ne. Určitě nevědí. Chtějí se jenom ujistit, že jsem utekla.

Najednou někdo prudce odsune stůl s náradím a o vteřinu později už mě táhne za nohu. Podaří se mi spatřit otcovu tvář a potom jeho dlaň. Silný úder mě zbaví vědomí a oznamuje brzkou smrt.

• • •

Probouzím se na temném místě. Tvář mě ostře pálí. Chci si na to místo sáhnout, ale ruce mám svázané za zády. Ležím na boku a snažím se pochopit, co se stalo a kde to jsem. Cítím divné vibrace a dochází mi, že mě vezou v kufru auta. Mohla jsem tušit, že mě nezabijou jen tak. Otec se mnou udělá totéž, co udělal s mojí mámou...

Auto zastavuje a já mám pár sekund, abych se připravila na to, co mě za chvíli čeká. Uklidním se, protože s tím stejně nemůžu nic udělat. Můj osud byl zpečetěn už v den, kdy jsem se narodila. V té chvíli, kdy se máma rozhodla zůstat s mým otcem a neutéct.

Někdo otvírá kufr, dva muži mě drsně vytahují ven a vedou mě do zchátralé budovy.

Koutkem oka vidím Gameze s otcem a pár dalšími lidmi. Než se vzpomatuju, můj vlastní otec mě zavře do špinavé cely.

„Musím tě zabít,“ vrčí znechuceně. „Ale Diego má pravdu. Zasloužíš si něco horšího. Za zradu tě čeká nový život. Jediný, na který se hodíš.“

Po těch slovech odchází a nechává mě samotnou.

Bojím se toho, co naplánovali. Jak dlouho ještě budu žít? Co se mnou chtějí udělat? Určitě se to dozvím hodně brzy. A to mě děsí ještě víc.

• • •

Snažím se něčím zaměstnat. Přestat myslet jen na strach a to, co se se mnou má stát. Dívám se na kapky deště, které padají do cely děravou střechou. Je mi zima, ale sedím tiše, jako bych tu vůbec nebyla. Narodila jsem se v tomhle světě a vyrostla v něm. Vím, co dělat. Byla jsem hloupá, že jsem neutekla, když jsem měla příležitost. Mohla jsem to udělat víckrát, nikdo mě přece nesledoval. Byla jsem nikdo a teď jsem živá mrtvola. Až vyjde slunce, můj život skončí nebo se stane ještě něco horšího. Nemučí mě jen proto, že jsem Cellucioho dcera. Dcera parchanta, který mě sám strčil do zatuchlého sklepa a slíbil mi trest za zradu...

Začínám se tím trápit, a to je to nejhorší, co můžu dělat. To nesmím dopustit, musím být silná. Pořád slyším nějaké

hlasy, ale teď už jsou zřetelnější, jako by se někdo blížil. Nakonec vidím Gameze a o chvíli později svého otce, který stojí za ním.

„Udeřil jsi ji moc tvrdě. Bude jediná s modřinou na obličeji,“ říká nezaujatě Diego. „Dost bídná atrakce večera.“

„Může být ráda, že jsem ji nezrasoval víc,“ říká rozhořčeně otec. „Koneckonců má být děvka, často bude vypadat takhle.“

Zeširoka otvírám oči. Chce se mi křičet, ale bojím se ozvat. Oba se spokojeně dívají na moji reakci a já už se jen modlím za smrt.

4. JOAQUIN

Mimoděk srovnávám místo, kde se nacházím, s O'Direovým sálem. Jen slepý by si nevšiml, že jde o dva zcela odlišné světy. Mexiko nenávidím z více důvodů. Jedním z nich je to, co se děje tady. Nikdo tu nemá úctu k druhému člověku a se ženami tu zacházejí jako se zbožím, které nemůže odmlouvat. Je docela paradox, že se vrahovi přičítá nedodržování lidských práv. Jenže já zabívám hnidy, ne obyčejné lidi, kteří se krivě podívali na někoho, na koho se dívat neměli. Tohle místo perfektně ukazuje, jakými zákony se Mexiko řídí. Proto tady nemůžu zůstat déle, než je nutné.

Sedím v místnosti skryté za černým sklem. Je to kóje, ze které vidím všechno, ale nikdo nevidí mě. Naprostá anonymita pro ty, kteří mají zájem koupit živou věc. Položím zbraň na úzký stolek a prostě čekám. Předpokládám, že na konci bude vystavena Cellucioho milenka. Bude poslední – jako zlatý hřeb večera.

Když to vypadá, že už všechno začne, zavibruje mi telefon. Neochotně se podívám na displej. Štír. Ze zvědavosti hovor vezmu. Nevolal by mi, kdyby neměl vážný důvod.

„Určitě dělám chybu, že ti to říkám,“ vysvětluje rozčíleně. „Hlavní atrakce večera je Elena van Celluci.“